

Sygn. akt IV P 1148/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Magdalena Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2017 r. we W.

sprawy z powództwa P. G., K. G. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.

o ryczałty za noclegi

I. oddala powództwo powoda P. G.;

II. oddala powództwo powoda K. G. (1);

III. zasądza od powoda P. G. na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądza od powoda K. G. (1) na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Powodowie: P. G. oraz K. G. (1) jako kierowcy w transporcie międzynarodowym domagali się zasądzenia od strony pozwanej ryczałtów za noclegi.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 10.02.2015r. Sąd połączył sprawy obu w/w powodów do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k.278).

Powód P. G. pozwem wniesionym w dniu 30 października 2014r. (data stempla pocztowego, koperta w aktach sprawy), skierowanym przeciwko (...) sp. z o.o. w B., domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 40.800,00 zł tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od 01.10.2011r. do 28.02.2013r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób sprecyzowany w pozwie oraz zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Powód K. G. (1) pozwem wniesionym w dniu 14 listopada 2014r. (data prezentaty biura podawczego Sądu, k.282) domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) sp. z o.o. w B. na jego rzecz kwoty 44.712,54 zł tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od 03.10.2011r. do 08.02.2013r., wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób sprecyzowany w pozwie oraz zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W treści uzasadnienia swojego pozwu powód P. G. wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 12 czerwca 2009 r. do dnia 15 listopada 2013 r. jako kierowca w transporcie międzynarodowym. Jego praca polegała na przewożeniu towarów na trasach do Niemiec, Francji, Hiszpanii, Belgii, Luksemburga, Szwajcarii, Irlandii, Holandii, Polski. Wykonując przewóz towarów był około 22 dni w miesiącu w podróży służbowej.

Z kolei powód K. G. (1) wskazał, że był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 29 sierpnia 2008r. do dnia 06 stycznia 2014r. jako kierowca w transporcie międzynarodowym. Jego praca polegała na przewożeniu towarów na trasach do Niemiec, Francji, Hiszpanii, Belgii, Luksemburga, Holandii. Wykonując przewóz towarów był około 23 dni w miesiącu w podróży służbowej.

Następnie powodowie w swych pozwach powołali się na treść art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowcy, w związku z art. 77⁵ § 3-5 Kodeksu pracy, w związku z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju. Mając na uwadze treść w/w przepisów powód podkreślił, iż ma prawo do zwrotu kosztów faktycznie przez niego poniesionych na podstawie rachunku, natomiast w razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg oraz niezapewnienia mu przez pracodawcę bezpłatnego noclegu, przysługuje mu ryczałt w wysokości 25% limitu, określonego dla poszczególnych państw w załączniku do rozporządzenia, bądź też w wysokości 150% diety (przy podróży służbowej na obszarze kraju).

Kolejno powodowie podali, że nie przedstawili stronie pozwanej rachunków za nocleg, natomiast strona pozwana nie zapewniła im również bezpłatnego noclegu. Powodowie podkreślili, że wszystkie noclegi spędzali w kabinie samochodu ciężarowego. Ponadto zgodnie z brzmieniem rozporządzenia z dnia 2002 r. strona pozwana winna się z nimi rozliczyć w terminie 14 dni od dnia zakończenia podróży służbowej, czego strona pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uczyniła. Wobec tego, powodowie podnieśli, że domagają się zapłaty wskazanych na wstępie kwot wraz z odsetkami ustawowymi tytułem niewypłaconych im ryczałtów za noclegi w okresach podanych jw. Jednocześnie powodowie zaznaczyli, że nie posiadają szczegółowych dokumentów i danych, które umożliwiłyby im dokładne wyliczenie przysługujących im należności.

W odpowiedziach na pozwu strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w B. (obecnie: (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.), wniosła o oddalenie obu powództw w całości oraz o zasądzenie od każdego z powodów na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 26-48).

Strona pozwana potwierdziła okoliczność zatrudnienia powoda P. G. w okresie od 12 czerwca 2009 r. do 15 listopada 2013 r. oraz powoda K. G. (1) w okresie od dnia 29 sierpnia 2008r. do dnia 06 stycznia 2014r., na stanowisku kierowców w transporcie międzynarodowym.

W treści uzasadnienia strona pozwana w pierwszej kolejności zakwestionowała metodę przyjętą przez powoda P. G. przy określaniu dokładnego żądania, wskazując, iż kwotę 40.800 zł powód określił w wyniku przyjęcia kwoty 2.400 zł za każdy miesiąc jego pracy u strony pozwanej oraz przy założeniu, że wykonywał on pracę u pozwanego średnio 22 dni w miesiącu. Ponadto w/w obliczenia powód opiera na subiektywnej ocenie oraz na fakcie, że nie posiada żadnych dokumentów, które umożliwiają mu wyliczenie należności. Zdaniem strony pozwanej takie założenia są całkowicie bezpodstawne. Uzasadniając powyższe strona pozwana podniosła, że z posiadanych przez nią dokumentów wynika, że powód P. G. przebywał w podróży służbowej przez około 17,3 dni w miesiącu, a więc średnio około 4 dni mniej niż wynikałoby to z „uśrednień” przyjętych przez powoda w pozwie. A zatem, w całym okresie spornym powód przebywał w podróży służbowej około 75 dni mniej, niż wynikałoby to z jego twierdzeń w pozwie. Wobec tego, przyjęcie przez powoda kwoty 2.400 zł za każdy miesiąc pracy z tytułu ryczałtu za nocleg jest pozbawione racjonalnych podstaw. Tytułem przykładu strona pozwana podała, że w grudniu 2011 r. oraz w grudniu 2012 r. powód przepracował jedynie 5 dni w miesiącu, natomiast w marcu 2012 r. powód aż 9 dni przebywał na zwolnieniu chorobowym, w kwietniu 2012 r. przebywał na urlopie wypoczynkowym w wymiarze 5 dni, a w październiku 2012 r. - 10 dni.

Kolejno strona pozwana podała, że roszczenie powodów jest całkowicie bezzasadne w związku z tym, że powodowie otrzymali ryczałt za noclegi z tytułu podróży zagranicznej za okresy wskazane w pozwach, na podstawie pkt 1 w rozdziale VI aneksu nr (...) do regulaminu wynagradzania z dnia 01 października 2005 r.

Powodowie bowiem zgodnie z w/w regulaminem otrzymywali zryczałtowane należności, które obejmowały również ryczałt za noclegi, o łącznej wysokości 42 euro za dobę. Należności te zbiorczo ujmowały wszystkie koszty związane z odbywaniem podróży służbowej, w tym ryczałt za noclegi.

W/w kwota była wypłaca powodom po rozliczeniu danej delegacji, w odstępach miesięcznych, na rachunek bankowy wraz z innymi należnościami (diety, zwrot kosztów podróży).

Następnie strona pozwana wskazała, że wszelkie należności z tytułu podróży (dieta, zwrot kosztów przejazdu, ryczałt za nocleg) były opisywane na formularzach rozliczeniowych w sposób zbiorczy, pod jedną pozycją – delegacje, co jest zgodne z orzecznictwem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku w sprawie od sygn. akt III APa 19/14 oraz Sądu Najwyższego, w sprawie o sygn. akt II PK 44/12. Ponadto strona pozwana zaznaczyła, że powodowie nigdy nie kwestionowali sposobu rozliczeń i wszystkie formularze zawierają podpisy powodów.

Nadto zdaniem strony pozwanej, wielce wątpliwym jest to, czy w ogóle była zobowiązana do wypłaty powodom ryczałtu za noclegi, skoro każdorazowo powodowie mieli zapewniany nocleg w kabinie. Przy takiej ocenie wypłacony ryczałt należałoby ująć w kategorii świadczeń o charakterze ponadnormatywnym. W tym przedmiocie strona pozwana przytoczyła szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, jak również rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r., nr (...), zgodnie z którymi zapewnienie pracownikowi bezpłatnych noclegów w trakcie wyjazdów zagranicznych zwalnia jednocześnie pracodawcę z obowiązku wypłaty pracownikowi kwoty ryczałtu za noclegi. Odbierając odpoczynek nocny w kabinie samochodu kierowca nie ponosi bowiem żadnych kosztów, które należałoby mu zwrócić. Wobec tego, strona pozwana podniosła, że oferowane kierowcom pojazdy należały do najwyższej klasy, których każdy z nich kosztował 88.000 euro. Co ważne, wymiary kabin umożliwiały powodowi wypoczynek, leżanki były odpowiednich rozmiarów, kabiny były ogrzewane, a warunki techniczne zezwalały na swobodne poruszanie się w kabinach.

Następnie strona pozwana poddała pod rozważę Sądu zbadanie zgodności z Konstytucją przepisów prawnych będących podstawą sporu, tj.:

- art. 21a Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, art. 77⁵ § 3 i 5 Ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy, art. 77⁵ § 2 Kodeks pracy, § 9 ust. 1, 2 i 4 Rozporządzenia Ministra pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej – w zakresie, w jakim przyznają kierowcy zatrudnionemu w transporcie międzynarodowym zwrot kosztów za noclegi podczas podróży zagranicznej w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym w granicach limitu określonego dla pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej w załączniku do Rozporządzenia (...) z 2002 r. lub ryczałt w wysokości 25% tego limitu – naruszają przepisy art. 2, art. 20, art. 22, art. 32 oraz art. 64 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

- § 9 ust. 4 Rozporządzenia (...) z 2002 r. – w zakresie, w jakim zwalnia pracodawcę z obowiązku wypłaty świadczeń, o których mowa w § 9 ust. 1 i 2 Rozporządzenia (...) z 2002 r. w razie zapewnienia pracownikowi „bezpłatnego noclegu”, nie precyzując jednocześnie minimalnych warunków pozwalających na uznanie zapewnionego nocnego odpoczynku za „bezpłatny nocleg”- narusza art. 2 Konstytucji i wynikające z niego zasady pewności prawa oraz prawidłowej legislacji.

Pismem procesowym datowanym na dzień 29.04.2015 r. strona pozwana wniosła o zawieszenie niniejszego postępowania, z powodu toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym postępowania w sprawie o sygn. akt K 11/15, dotyczącego zgodności z Konstytucją przepisów art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy

kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 ,5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (k. 803-805).

Postanowieniem z dnia 23.09.2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia -Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie, uznając, że rozstrzygnięcie sprawy zależy wprost od tego, w jaki sposób zakończy się postępowanie toczące się przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie o sygn. akt K 11/15, dotyczącej zgodności z Konstytucją przepisów art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 ,5 Kodeksu pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (k. 910).

Pismem procesowym datowanym na dzień 18 maja 2016 r. strona pozwana wskazała, że od dnia 02 maja 2016 r., w wyniku połączenia na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. zmianie uległa firma pozwanej, która obecnie brzmi (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. (k. 916-917).

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, podjął zawieszono postępowanie w sprawie (k. 930).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. (uprzednio: (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.) , na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru (...), prowadzi działalność gospodarczą w zakresie której zajmuje się m.in. transportem drogowym towarów.

Dowód: - wydruk z KRS, k. 7-10.

Powód P. G. był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 12 czerwca 2009 r. do dnia 15 listopada 2013 r., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, kolejno od dnia 10 września 2009 r. do dnia 09 września 2010 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, następnie od dnia 10 września 2010 r. do dnia 09 września 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od dnia 10 września 2013 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym.

Dowód: - umowa o pracę na okres próbny z dnia 12 czerwca 2009r., k.11,

- umowa o pracę na czas określony z 10 września 2009r., k.12,

- umowa o pracę na czas określony z 10 września 2010r., k.13,

- umowa o pracę na czas nieokreślony z 10 września 2013r., k. 17.

Powód K. G. (1) był zatrudniony u strony pozwanej w okresie od dnia 29 sierpnia 2008r. do dnia 6 stycznia 2014r., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny, kolejno od dnia 27.11.2008r. do dnia 26.11.2009r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, następnie od dnia 27.11.2009r. do dnia 26.11.2011r. na podstawie umowy o pracę na czas określony, a od dnia 27.11.2011r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy w transporcie międzynarodowym.

Dowód: - umowy o pracę - w aktach osobowych powoda.

W treści umów o pracę łączących powodów ze stroną pozwaną, strony ustaliły, że powodowie będą otrzymywali wynagrodzenie płatne w sposób i na warunkach przewidzianych w Regulaminie Wynagradzania.

W umowie o pracę powoda P. G. zawartej na czas określony od 10.09.2010r. do 09.09.2013r. wskazano, iż powód otrzyma miesięcznie:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.500,00 zł brutto,
- premię w wysokości do 40% zgodnie z Regulaminem,
- dodatki i ryczałty zgodnie z zakładowym Regulaminem Wynagradzania.

Z kolei w treści umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, z dnia 10.09.2013r., strony ustaliły, że powód P. G. będzie otrzymywał wynagrodzenie płatne w sposób i na warunkach przewidzianych w Regulaminie Wynagradzania i otrzyma miesięcznie:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.600,00 zł brutto,
- ryczałt za pracę w porze nocnej w kwocie 1.000 zł brutto wliczony do podstawy wynagrodzenia zasadniczego;
- ryczałt za dyżur w kwocie 300 zł wliczony do podstawy wynagrodzenia zasadniczego;
- ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 300 zł brutto;
- premię uznaniową w wysokości do 40% zgodnie z Regulaminem Wynagradzania,
- dodatki do wynagrodzenia miesięcznego zgodnie z zakładowym Regulaminem Wynagradzania.

Dowód: - akta osobowe powoda P. G..

W umowie o pracę powoda K. G. (1) zawartej na czas określony od 27.11.2009r. do 26.11.2011r. wskazano, iż powód otrzyma miesięcznie:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.500,00 zł brutto,
- premię w wysokości do 40% zgodnie z Regulaminem,
- dodatki i ryczałty zgodnie z zakładowym Regulaminem Wynagradzania.

Podobnie w treści umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, z dnia 27.11.2011r., strony ustaliły, że powód K. G. (1) będzie otrzymywał wynagrodzenie płatne w sposób i na warunkach przewidzianych w Regulaminie Wynagradzania i otrzyma miesięcznie:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.500,00 zł brutto,
- premię w wysokości do 40% zgodnie z Regulaminem,
- dodatki i ryczałty zgodnie z zakładowym Regulaminem Wynagradzania.

Zgodnie z porozumieniem z dnia 15.02.2013r. zmieniającym warunki umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wskazano, iż powód K. G. (1) otrzyma miesięcznie:

- wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.600,00 zł brutto,
- ryczałt za pracę w porze nocnej w kwocie 1.000 zł brutto wliczony do podstawy wynagrodzenia zasadniczego;
- ryczałt za dyżur w kwocie 300 zł wliczony do podstawy wynagrodzenia zasadniczego;
- ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 300 zł brutto;

- dodatki do wynagrodzenia miesięcznego zgodnie z Regulaminem Wynagradzania;
- premię uznaniową w wysokości do 40% zgodnie z §8 Regulaminu Wynagradzania.

Dowód: - akta osobowe powoda K. G. (1).

U strony pozwanej obowiązywał Regulamin Wynagradzania (...).

Z uwagi na fakt, iż zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej od 01.10.2005r. Regulaminem Wynagradzania, w okresie, za który powodowie dochodzą zapłaty ryczałtów za noclegi, kierowcom nie należały się ryczałty za noclegi z tytułu podróży służbowych, strona pozwana nie wypłacała powodom jak i innym kierowcom, odrębnie ryczałtów za noclegi (tj. w okresie od października 2011r. do końca lutego 2013r.). Natomiast wypłacano powodom zryczałtowane należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w wysokości 42 euro za dobę (zgodnie z aneksem z dnia 15.05.2007. do regulaminu Wynagradzania – k.95).

Wypłatę ryczałtów za noclegi jako odrębnego składnika wynagrodzenia kierowców strona pozwana rozpoczęła dopiero od 01.03.2013r., kiedy wprowadzono nowy Regulamin Wynagradzania.

Zgodnie z treścią Regulaminu Wynagradzania (...) z 01.10.2005r., kierowcom w transporcie międzynarodowym, wykonującym zadania poza granicami kraju, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową – rozdział VI pkt 1 Regulaminu Wynagradzania.

W pkt 3 Regulaminu Wynagradzania ustalono z kolei, że kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym nie przysługuje ryczałt za nocleg w związku z wyposażeniem samochodów w miejsce do spania (k.93).

Aneksem nr (...) z dnia 15 maja 2007 r. do rozdziału VI pkt 1 Regulaminu Wynagradzania (...) wprowadzono następujące zmiany:

„Kierowcom w transporcie międzynarodowym wykonującym zadania przewozowe poza granicami kraju, przysługują należności zryczałtowane na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w wysokości 42 euro za dobę, zgodnie z rozporządzeniem.”

Z dniem 01 marca 2013 r. strona pozwana wprowadziła nowy Regulamin Wynagradzania.

Zgodnie z treścią nowego Regulaminu Wynagradzania (...), obowiązującego od dnia 01 marca 2013 r. kierowcom z tytułu podróży służbowej na terenie kraju, przysługują :

- diety - na zasadach określonych w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, w wysokości 30 zł na dobę podróży,
- zwrot kosztów przejazdu na zasadach i wysokości określonej w w/w rozporządzeniu,
- zwrot kosztów noclegu na zasadach określonych w w/w rozporządzeniu, z tym zastrzeżeniem, że zwrot ten następuje jedynie w formie ryczałtu (zgodnie z § 8 ust. 3 w/w rozporządzenia) – w wysokości 45,00 zł za noclegi,

Z kolei z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, kierowcom przysługują jedynie:

- diety - na zasadach określonych w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, w wysokości 31,50 euro za dobę podróży,

- zwrot kosztów przejazdu na zasadach i wysokości określonej w w/w Rozporządzeniu,

- zwrot kosztów noclegu na zasadach określonych w w/w rozporządzeniu, z tym zastrzeżeniem, że zwrot ten następuje jedynie w formie ryczałtu w wysokości 10,50 euro za nocleg, jeśli pracownik nie ma zapewnionego bezpłatnego noclegu - § 9 ust. 2 i 3 Regulaminu Wynagradzania (...).

Ponadto w § 9 ust. 4 Regulaminu Wynagradzania (...) ustalono, że, każdorazowo po zakończeniu podróży służbowej pracownik ma obowiązek rozliczyć się z pracodawcą z pobranych zaliczek i do czasu pełnego rozliczenia, w tym podpisania dokumentów rozliczeń zaliczek, pracodawca ma prawo wstrzymać należności za podróże służbowe.

W § 9 ust. 5 Regulaminu Wynagradzania (...) ustalono z kolei, że wypłaty diet i ryczałtu za nocleg wyczerpują roszczenia pracownika z tytułu podróży służbowej.

Nadto rozliczenie kosztów podróży służbowej dokonywane jest do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego rozliczenie dotyczy. Jeżeli ustalony dzień rozliczenia jest dniem wolnym od pracy, rozliczenia dokonuje się w dniu poprzednim. Rozliczenie kosztów podróży następuje wg kursu walut ustalanych z dnia pobrania zaliczki, a w przypadku nie pobrania zaliczki, wg średniego kursu walut obcych podawanego przez Narodowy Bank Polski z dnia przekroczenia granicy - § 9 ust. 6 i 7 Regulaminu Wynagradzania (...).

Dowód: - Regulamin Wynagradzania pracowników z dnia 01 marca 2013 r., k. 902-909,

- Regulamin Wynagradzania (...) z 01.10.2005r. wraz z aneksami i kalkulacją wynagrodzenia, k. 90-107, k. 558-575;

- zeznania świadków: T. P. k. 795 i S. S.: k.795.

Powodowie wykonywali czynności kierowcy samochodu ciężarowego na trasach międzynarodowych, głównie na terenie Niemiec, Francji, Hiszpanii, Belgii, Luksemburga, Holandii.

Powodowie świadczyli pracę w samochodach ciężarowych marki M. (...), które wyposażone były w kabinę do spania M., klimatyzację postojową, ogrzewanie postojowe oraz lodówkę na żywność.

Kabiny posiadanych przez stronę pozwaną pojazdów dostosowane były do warunków noclegowych i zapewniały komfortowe warunki do spania. Wyposażone były w komfortowe łóżko do spania: dolne i górne. Koszt zakupu jednej kabiny do spania wynosił około 11.000 euro.

Będąc w trasie powodowie spali w kabinie pojazdu.

Powodowie wyrazili zgodę na spanie w kabinie pojazdu. Nigdy nie wnosili w tym zakresie do strony pozwanej żadnych zastrzeżeń.

Powodowie parkowali samochód ciężarowy w miejscu, gdzie była możliwość skorzystania z sanitariatu. W przypadku, gdy parking był płatny, strona pozwana zwracała powodom koszty parkowania pojazdu.

Dowód: - dokumentacja zdjęciowa samochodu ciężarowego, k. 245-253,

- umowa kupna sprzedaży samochodów ciężarowych, k. 82,

- specyfikacja samochodu ciężarowego, k. 254-265,

- zeznania świadka K. G. (2), k. 809,

- zeznania świadka I. B., k. 795.

Kierowcy pracujący u strony pozwanej zarabiali miesięcznie średnio od 5.000 zł netto do 6.000 zł netto.

Dowód: - zeznania świadków: T. P. k. 795 i S. S.: k.795.

Powód P. G. przebywał na urlopie wypoczynkowym w następującym okresie:

- od 23 do 30 grudnia 2011r. (5 dni);
- od 13 do 19 kwietnia 2012r. (5 dni);
- od 1 do 10 października (10 dni);
- od 15 do 17 lipca 2013r. (3 dni);
- od 20 do 31 grudnia 2012r. (6 dni).

Powód K. G. (1) przebywał na urlopie wypoczynkowym w następującym okresie:

- od 14 do 30 grudnia 2011 r. (12 dni),
- od 7 do 8 lutego 2012r. (2 dni),
- od 4 do 31 maja 2012r. (20 dni)
- od 1 do 8 czerwca 2012r. (5 dni),
- od 1 do 12 października 2012r. (10 dni),
- od 23 do 31 grudnia 2012r. (5 dni).

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości (...) z dnia 18 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikami, k. 820-876.

Przy przyjęciu, iż powodom należą się ryczałty za noclegi na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju:

- powodowi P. G. należałaby się kwota 37.170,36 zł tytułem 342 ryczałtów za noclegi za okres wskazany w pozwie, tj. od 01.10.2011r. do 28.02.2013r.;
- powodowi K. G. (1) należałaby się kwota 41.153,65 zł tytułem 355 ryczałtów za noclegi za okres wskazany w pozwie, tj. od 03.10.2011r. do 08.02.2013r.

Tych kwot strona pozwana powodom nie wypłaciła.

Dowód: - dane z tachografów cyfrowych, którymi jeździli powodowie, ewidencja czasu pracy powodów,

- opinia biegłego sądowego z zakresu finansów i rachunkowości (...) z dnia 18 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikami, k. 820-876.

W dniu 10 lutego 2015 r. Związek (...), do którego należy strona pozwana złożył do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o kontrolę konstytucyjności norm prawnych będących podstawą sporu.

Współautorem wniosku o kontrolę konstytucyjności prawa był m.in. pełnomocnik strony pozwanej - radca prawny B. K..

Na skutek wniosku Rady Związku (...) zostało wszczęte postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym, sygn. akt K 11/15.

Dowód: - wniosek o kontrolę konstytucyjności prawa z dnia 10 lutego 2015 r., k. 605-632,

- protokół z posiedzenia Rady (...) związku pracodawców pod nazwą (...), k. 638-644,

- Uchwała nr 2/2015 Rady (...) z dnia 05 lutego 2015 r. w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o kontrolę konstytucyjności prawa, k. 635-637,

- statut (...), k. 645-656,

- Krajowy Rejestr Sądowy Związku (...), k. 657-661.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego, Sąd zważył, co następuje:

Powództwa jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu w całości.

W toku niniejszego procesu powód P. G. domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 40.800,00 zł tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od 01.10.2011r. do 28.02.2013r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób sprecyzowany w pozwie.

Powód K. G. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 44.712,54 zł tytułem ryczałtów za noclegi przysługujących za podróż poza granicami kraju za okres od 03.10.2011r. do 08.02.2013r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi w sposób sprecyzowany w pozwie.

Strona pozwana wniosła natomiast o oddalenie obu powództw w całości, argumentując, iż diety oraz ryczałty za noclegi zostały powodom w całości wypłacone zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Regulaminem Wynagrodzenia.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, Sąd oparł się w szczególności na zgromadzonej w sprawie dokumentacji, tj. na aktach osobowych powodów i zawartych w nich umowach o pracę, na obowiązujących u strony pozwanej Regulaminach Wynagradzania (...) z 01.10.2005r. i z 01.03.2013r. wraz z aneksami i kalkulacjami wynagrodzenia, na dokumentacji zdjęciowej samochodu ciężarowego, umowie kupna sprzedaży samochodów ciężarowych, specyfikacji technicznej samochodu ciężarowego, ewidencji czasu pracy powodów, potwierdzeniach przelewów, danych z tachografu cyfrowego, którym Sąd dał wiarę albowiem w toku procesu żadna ze stron skutecznie nie zakwestionowała ich prawdziwości i autentyczności.

Ponadto Sąd oparł się na dowodach z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, tj. T. P. i S. S. (byli kierowcy pracujący u strony pozwanej) oraz K. G. (2) i I. B. (pracownicy strony pozwanej), którym Sąd dał wiarę, albowiem były one spójne, logiczne i rzeczowe, a przez to stanowiące w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony pozwanej z zeznań świadka W. Ś. uznając, iż jest on zbędny dla rozstrzygnięcia przedmiotu sporu, gdyż okoliczność, czy samochody, którymi jeździł powód, były przystosowane do spania w kabinie, wynikała w sposób wystarczający z dowodów w postaci dokumentów przedstawionych przez stronę pozwaną, tj. specyfikacji technicznej samochodu ciężarowego, umowy kupna sprzedaży samochodów ciężarowych oraz dokumentacji zdjęciowej samochodów ciężarowych, którymi jeżdżą kierowcy u strony pozwanej.

Podstawą prawną roszczeń powodów w przedmiocie ryczałtów za noclegi, wskazaną w pozwie, był art. 77⁵ § 1 k.p. oraz wydane na jego podstawie akty wykonawcze w postaci rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz.U. z 2002r. Nr 236, poz. 1991) oraz w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności

przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz.U. z 2002r., Nr 236, poz.1990).

Dla oceny sytuacji prawnej powodów nie znajdowało zastosowania rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 poz.167), gdyż weszło ono w życie dopiero w dniu 01.03.2013r., zaś roszczenia powodów obejmują okres od października 2011r. do końca lutego 2013r.

W § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju wskazano, że za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem hotelowym, w granicach ustalonego na ten cel limitu określonego w załączniku do rozporządzenia (ust. 1). W razie nieprzedłożenia rachunku za nocleg, pracownikowi przysługuje ryczałt w wysokości 25% limitu, o którym mowa w ust. 1. Ryczałt ten nie przysługuje za czas przejazdu (ust. 2) Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli pracodawca lub strona zagraniczna zapewnia pracownikowi bezpłatny nocleg (ust. 4).

Wobec powyższego, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż problematyką dochodzenia od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej, zajmował się Trybunał Konstytucyjny, w postępowaniu o sygn. akt K 11/15.

Otóż w wyroku z dnia 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że: - art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1155, z późn. zm.) w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy w związku z § 16 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 167) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;

- (pkt 2) art. 21a ustawy z 16 kwietnia 2004 r. powołanej w punkcie 1 w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 ustawy z 26 czerwca 1974 r. powołanej w punkcie 1 w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (Dz. U. z 2002 r. Nr 236, poz. 1991 z późn. zm.) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Tym samym, w ocenie Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje uzasadnienia dochodzenie od pracodawcy ryczałtu za nocleg w oparciu o przepisy rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. (oraz z dnia 29 stycznia 2013 r.), w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Co ważne, u podstaw takiego rozstrzygnięcia leżało zakwestionowanie przez Trybunał Konstytucyjny sposobu legislacji w przedmiocie należności kierowców w transporcie międzynarodowym, w konsekwencji nie uwzględnienia tego, że w ustawie o czasie pracy kierowców ustawodawca stworzył autonomiczną definicję podróży służbowej, która to podróż stanowi w istocie rodzaj wykonywanej przez kierowców pracy i w związku z tym do tej grupy zawodowej nie można stosować - na zasadzie odesłania - zasad ustalania należności za podróże służbowe pozostałych pracowników.

Cytowany wyrok został ogłoszony w Dzienniku Ustaw z dnia 29 grudnia 2016 r., poz. 2206, wobec tego art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców utracił moc obowiązującą z tym dniem (art. 190 ust. 2 i 3 Konstytucji RP). A zatem, orzeczenie o niekonstytucyjności powyższych uregulowań skutkowało utratą mocy obowiązującej przez w/w przepisy

w rozpatrywanym przez Trybunał Konstytucyjny zakresie, co oznacza, że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy odpadła podstawa prawna do uwzględnienia roszczeń powodów o ryczałty za noclegi z tytułu odbywanych przez nich podróży służbowych w ramach wykonywanych przewozów międzynarodowych.

Z uwagi na to, celowa stała się ponowna ocena wykładni art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców od dnia jego wejścia w życie, czyli od 3 kwietnia 2010r.

Powyższą kwestię powziął pod rozwagę m.in. Sąd Najwyższy, który w sentencji wyroku z dnia 14 lutego 2017 r., I PK 77/16 podkreślił, że do stanów faktycznych począwszy od 3 kwietnia 2010 r., odnośnie kierowców w transporcie międzynarodowym nie należy stosować przepisów rozporządzeń wykonawczych wydanych z upoważnienia art. 77⁵ k.p. Ponadto w treści sentencji Sąd Najwyższy zaznaczył, że w sprawie ryczałtów za noclegi zastosowanie mają przepisy zakładowe (regulaminy wynagradzania), które nie będą korygowane przez przepisy powszechnie obowiązujące jako bardziej korzystne.

Uzasadniając powyższe stanowisko Sąd Najwyższy wskazał m.in., że dysponowanie przez pracownika - kierowcę - pojazdem z miejscem do noclegu, który uznał za wystarczający do odpoczynku i regeneracji sił - stosownie do art. 8 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz. U.UE.L.2006.102.1), umożliwiło ograniczenie w zakładowym regulaminie wynagradzania świadczeń z tytułu zagranicznej podróży służbowej do wysokiej i stałej diety, pokrywającej wszystkie niezbędne wydatki socjalne kierowcy także z tytułu noclegów.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę pragnie zaakcentować, iż w pełni podziela w/w stanowisko Sądu Najwyższego.

Niemniej jednak zdając sobie sprawę z istniejących w Sądzie Najwyższym rozbieżności orzeczniczych, tut. Sąd pragnie odnieść się do poglądów Sądu Najwyższego wyrażonych w wyroku z dnia 21 lutego 2017 r. wydanego w sprawie I PK 300/15.

Zdaniem bowiem Sądu orzekającego w rozpoznawanej sprawie, stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. nie jest zgodne z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r. Zauważyć bowiem należy, iż istota rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego sprowadzała się m.in. do uznania, że w stosunku do grupy zawodowej kierowców międzynarodowych, nie można stosować - na zasadzie odesłania - zasad ustalania należności za podróże służbowe pozostałych pracowników.

Z kolei analizowany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2017 r. wyraża pogląd przyznający prawo do rozliczenia kosztów podróży kierowcy w transporcie międzynarodowym według zasad tożsamyh dla pracowników sfery budżetowej, których to podróże służbowe są związane z jednostkowymi wyjazdami służbowymi zaś zwrot kosztów z ich tytułu związany jest ze zwiększonymi kosztami związanymi z korzystaniem z usług hotelowych.

W ocenie tut. Sądu w ślad za orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego, należy uznać, że przesądzenie przez ustawodawcę że art. 77⁵ § 3 - 5 k.p. i wydane na podstawie art. 77² § 2 k.p. przepisy wykonawcze mają mieć zastosowanie do każdego wykonanego przez kierowcę przewozu w transporcie jest sprzeczne z ratio legis tych przepisów i świadczy o nieadekwatności przyjętego środka w stosunku do regulowanej dziedziny.

Konsekwencją w/w wyroku Trybunału Konstytucyjnego i przeprowadzonej analizy prawnej jest przyjęcie, że powodom nie przysługują ryczałty za noclegi w oparciu o § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju (ani też w oparciu o § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej).

Wobec tego, uznać należało, że do rozliczania wydatków związanych z kosztami podróży służbowych powodów może mieć tylko zastosowanie art. 77⁵ § 1 k.p., który przyznaje prawo pracownika do pokrycia należności związanych z podróżą służbową, o ile strony w umowie bądź innych aktach ich obowiązujących ustaliły zasady i sposób rozliczania należności za podróż w transporcie międzynarodowym. A zatem, rozliczenie kosztów podróży służbowej stron odbywa się według zasad ustalonych między stronami, a nie na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących dla rozliczeń incydentalnych podróży służbowych pracowników jednostek budżetowych. Wówczas kwoty ustalone w taki sposób przez strony, wyczerpują możliwość wywodzenia roszczeń przez pracowników w związku z podróżami służbowymi.

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy, wskazać należy, że u strony pozwanej w okresie zatrudnienia powodów, obowiązywał Regulamin Wynagradzania, który w sposób jasny, klarowany i wyczerpujący odnosił się do kwestii przysługujących kierowcom międzynarodowym ryczałtów za noclegi.

Zgodnie z zasadami określonymi w Regulaminie Wynagradzania z dnia 01.10.2005r., zmienionym aneksem nr (...) z dnia 15 maja 2007 r., który to Regulamin obowiązywał u strony pozwanej w okresie objętym roszczeniami powodów, tj. od października 2011r. do lutego 2013r., kierowcom w transporcie międzynarodowym wykonującym zadania przewozowe poza granicami kraju, przysługują należności zryczałtowane na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową w wysokości 42 euro za dobę, natomiast nie przysługują odrębnie ryczałty za nocleg w związku z wyposażeniem samochodów w miejsce do spania (Rozdział VI, pkt 3 Regulaminu Wynagradzania plus aneks z 15.05.2007r.).

A zatem strona pozwana wypłacała powodom zryczałtowane należności na pokrycie całości kosztów związanych z ich „podróżami służbowymi” w wysokości 42 euro za dobę – i tego powodowie nie kwestionowali. Ryczałtów za noclegi jako odrębnych składników wynagrodzenia powodów nie przewidywał Regulamin Wynagradzania obowiązujący u strony pozwanej w okresie od października 2011r. do lutego 2013r.

Wypłatę ryczałtów za noclegi jako odrębnego składnika wynagrodzenia kierowców strona pozwana rozpoczęła dopiero od 01.03.2013r., kiedy wprowadzono nowy Regulamin Wynagradzania, w którym ustalono, że z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, kierowcom przysługują m.in.: diety w wysokości 31,50 euro za dobę podróży oraz zwrot kosztów noclegu w formie ryczałtu w wysokości 10,50 euro za nocleg (§ 9 ust. 2 i 3 Regulaminu Wynagradzania (...)).

Jednakże okres przypadający po 01.03.2013r. nie jest objęty roszczeniami pozwów w niniejszej sprawie.

A zatem, zgodnie z jasnymi postanowieniami pierwotnie obowiązującego u strony pozwanej Regulaminu Wynagradzania, powodowie w okresie od 01.10.2011r. do 28.02.2013r. nie mieli prawa do ryczałtów za noclegi jako odrębnego składnika wynagrodzenia, natomiast obowiązek wypłaty odrębnego ryczałtu po stronie pracodawcy, powstał dopiero z dniem wprowadzenia nowego Regulaminu Wynagradzania, tj. z dniem 01 marca 2013 r., który to przewidywał ryczałt za nocleg w kwocie 10,50 euro za dobę.

Co równie istotne, dołączony do niniejszego postępowania materiał dowodowy, w sposób nie budzący żadnych wątpliwości wykazał, iż w toku całego zatrudnienia u strony pozwanej, powodowie będąc w trasie spali w kabinie pojazdu, co w pełni akceptowali, nie wnosząc w tym zakresie do strony pozwanej żadnych uwag. Powyższe oznacza, że w okresie zatrudnienia powodowie nie ponieśli żadnych dodatkowych kosztów związanych z noclegiem. Warto w tym miejscu nadmienić, że powodowie przez cały okres zatrudnienia w pozwanej Spółce otrzymywali wysokie zryczałtowane należności - delegacje z tytułu podróży, które w początkowym okresie ich zatrudnienia wynosiły 42 euro za dobę, a od 01 marca 2013 r. 31,50 euro.

Przesłuchani w sprawie świadkowie, byli kierowcy zatrudnieni u strony pozwanej - T. P. i S. S., zeznali, że zarabiali miesięcznie w pozwanej Spółce średnio od 5.000 zł netto do 6.000 zł netto. W ocenie Sądu były to zarobki godziwe

i należycie rekompensujące kierowcom, w tym i powodom, ponoszone przez nich ewentualne koszty w czasie wykonywania pracy za granicą.

Ponadto, nie uszło uwadze Sądu, iż warunki do spania w kabinie pojazdu, były bardzo komfortowe. Powodowie, jak i inni pracownicy strony pozwanej, świadczyli bowiem pracę w samochodzie ciężarowym marki M. (...), który wyposażony był w kabinę do spania M., klimatyzację postojową, ogrzewanie postojowe oraz lodówkę na żywność. Kabiny pojazdów wyposażone były w komfortowe łóżko do spania: dolne i górne. Co istotne, koszt zakupu jednej kabiny do spania wyniósł około 11.000 euro.

Dodatkowo, należy również nadmienić, że pracownicy strony pozwanej, w tym powodowie, parkowali samochód ciężarowy w miejscu, gdzie była możliwość skorzystania z sanitariatu i co istotne, w przypadku, gdy parking był płatny, strona pozwana zwracała powodom koszty parkowania pojazdu.

Powyższe okoliczności, wynikają przede wszystkim z bogatej dokumentacji zdjęciowej dołączonej do niniejszego postępowania oraz z dokumentacji zawierającej specyfikę pojazdu, jak również zostały potwierdzone przez świadków, tj. K. G. (2) oraz I. B.. Świadczyli oni, iż samochody strony pozwanej były bogato wyposażone, znajdowała się w nich klimatyzacja, lodówka i standard tych samochodów był podwyższony. Zaś kierowcy nie byli tym zainteresowani nocowaniem w hotelach.

Wobec tego, Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż strona pozwana zapewniała powodom komfortowe warunki noclegu, natomiast zryczałtowane należności, jakie otrzymywali powodowie od strony pozwanej na pokrycie kosztów „podróży służbowych”, rekompensowały im wydatki, jakie mogli oni ponieść w czasie wykonywania pracy za granicą.

Dodatkowo podnieść należy, iż zgodnie z art. 8 ust.8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 (Dz.U.UE L z dnia 11 kwietnia 2006 r.): „Jeżeli kierowca dokona takiego wyboru,ienne okresy odpoczynku i skrócone tygodniowe okresy odpoczynku poza bazą można wykorzystywać w pojeździe, o ile posiada on odpowiednie miejsce do spania dla każdego kierowcy i pojazd znajduje się na postoju.”

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należało, iż w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., nie znajdują uzasadnienia roszczenia powodów o ryczałty za noclegi dochodzone w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju.

Bowiem rozliczenie kosztów podróży służbowej stron odbywa się według zasad ustalonych między stronami, a nie na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących dla rozliczeń incydentalnych podróży służbowych pracowników jednostek budżetowych. Skoro w obowiązującym u strony pozwanej, w okresie objętym roszczeniami pozwów, Regulaminie Wynagradzania, nie przewidziano jako odrębnego składnika wynagrodzenia ryczałtów za noclegi, to aktualnie nie ma podstawy prawnej do uwzględnienia roszczeń powodów o ryczałty za noclegi.

Tym samym, roszczenia powodów o ryczałty za noclegi jako nieuzasadnione podlegały oddaleniu w całości, a o czym Sąd orzekł w pkt I-wszym i II-gim sentencji wyroku.

Niezależnie jednak od powyższego, z ostrożności procesowej Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości na okoliczność ustalenia, w jakiej wysokości powodom należałyby się ryczałty za noclegi na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju:

- powodowi P. G. należałaby się kwota 37.170,36 zł tytułem 342 ryczałtów za noclegi za okres wskazany w pozwie, tj. od 01.10.2011r. do 28.02.2013r.;

- powodowi K. G. (1) należałaby się kwota 41.153,65 zł tytułem 355 ryczałtów za noclegi za okres wskazany w pozwie, tj. od 03.10.2011r. do 08.02.2013r.

Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego z zakresu rachunkowości i finansów, jest rzetelna merytorycznie i spójna oraz w pełni daje odpowiedź na sformułowane przez Sąd w tezie dowodowej pytanie. Biegły dokonał ustaleń na podstawie całego dostępnego materiału dowodowego, wobec czego, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zanegowania opinii biegłego.

W pkt. III-cim i IV-tym sentencji wyroku Sąd zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasądził od każdego z powodów na rzecz strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego w kwocie po 1800 zł. Koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie przez stronę pozwaną, wynikają z § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (z uwagi na datę wpływu pozwów zastosowanie znajdowało to właśnie rozporządzenie).

Zasądzając od powodów na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów zastępstwa procesowego, Sąd biorąc za podstawę art. 109 §2 k.p.c., miał na uwadze fakt, że wkład pełnomocnika strony pozwanej w rozpoznanie, wyjaśnienie i rozstrzygnięcie niniejszej sprawy był ogromny. To właśnie pełnomocnik strony pozwanej był współautorem wniosku o kontrolę konstytucyjności w/w przepisów prawa, na skutek którego zostało wszczęte postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym o sygn. akt K 11/15. Ponadto pełnomocnicy strony pozwanej stawiali się na każdej rozprawie wyznaczonej w niniejszej sprawie. W tej sytuacji stronie pozwanej należał się zwrot kosztów zastępstwa procesowego od każdego z powodów.

W punkcie V – tym sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, mając na uwadze fakt, że powodowie jako pracownicy byli zwolnieni od obowiązku uiszczenia opłat sądowych od pozwów w oparciu o treść art. 96 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 r. Nr 167 poz. 1398 ze zm.), zaś w odniesieniu do wydatków sądowych – zastosowanie znalazł przepis art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.